

ש.ב. שבריה ב...

ב תל-אביב, דקר שלמה הרימן (39) בשבריה נער בן 12 בעכו, הועמד לדין, הסביר לשופט: "השב. רודף אחרי."

מפחנפץ

ב מומיאווקה, יאפן, מוצצה את עצמה בת 26 בכמות ניכרת של דינמיט. הסי' בירה את סיבת התאבדותה, במכתב שהש' אירה: מפחנפץ עקב נשואי יזידה הטובה.

על ראש הגנב

ב תל-אביב, הבחינו בלשי המשטרה בקבוצת צעירים שחבשו כובעים רחבי שוליים, ברחוב מרכזי בעיר, ניגשו לזהותם, גילו כנופיה של פורצי מכוניות.

ריצה מטורפת

ב קלבריה, איטליה, אחרי שאתליט שבר את השיא הארצי בריצה 1500 מטר, ביטלו השופטים את הישגו, מאחר שהוא הושג בעזרת כלבי-שועה, שרדף אחרי ה' ספורטיא.

הצר שמונדר

ב טיובה, עמדה להתבטל הצגת קולנוע של מינהל ההסברה, אחרי שאי-אפשר היה להושיב גברים ונשים ביחד, התקיימה לבסוף אחרי שמשך-ההקדנה הותקן במרכז רחבת הכפר, הגברים הביטו בן מצידו ה' אחד והנשים מצידו השני.

שמחת החג

ב תל-אביב, נתפס אדם בחצות לילה, שעה שניסה לגנוב אביזרי קישוט שנתלו באחד מרחובות העיר, הסביר לשוטרים: "רציתי לקשט את הבית שלי לכבוד החג."

הצלה דרסת הצלה

ב חיפה, אחרי שעובדים ושבים הצילו בחוף הים אדם שעמד לטבוע, שמעו מפיו כי "איחרת את האניה ורציתי להשיג אותה," גילו כי האיש מבוקש עליידי המש' טרה, באשמת גניבת גלגלי-הצלה מסירות משמר במל.

הרגמה מקצועית

ב ירושלים, בעת החזרה שנערכה באיצי טדיון הלאומי לקראת מסדר צה"ל ביום העצמאות, התגנש טאנק שרמן בסנדר של הממונה על סורי התחבורה באיצטדיון.

חוק ומיפשמ

ב קופנהגן, דניה, החליט בית-הדין ל' ערעורים לפסול פסקדין של בית-משפט מן, שפסק כי תביעות מס' ההכנסה ותבי' עות המוסר אינן עולות בקנה אחד, ומשום כך אין יציאות חייבות במס' הכנסה, החליט כי יציאות חייבת בכל זאת במס, למרות מקצועה הבלתי-חוקי.

לא ינום שומר ישראל

ב ירושלים, התעוררה אחות באחד מבתי החולים, בהרגישה כי אדם זר חדר ל' מיטתה, ליטפה ונישקה, רדפה אחריה, גילתה כי האיש הוא שומר הלילה של בית-החולים.

שיכון המשוכנים

ב תל-אביב, רכשו 14 דיירי הבית ה' משותף ברחוב אישורי הפרחי 3, כר' טים פיס משותף, זכו בהגרלה בירה ב' שיכון חקממי בירושלים.

בעיטה חופשית

מדריוז

מאת שייע גלזר

לתיור

כ 7 שבוע אתם רגילים לצחוק ממני ביום רביעי. היום, לכבוד יום העצמאות, תתחילו לצחוק כבר ביום ראשון. אבל מכבי חיפה לא יצחקו השבוע, אפילו ביום רביעי. אחרי שהם התחילו לראות את עצמם צימפיונים, אפרים אילין מקיירז פרייזר הביטיח לתת לכל אחד מהם וספה, אם יקחו את האליפות. הם היו עסוקים בוויכוח איזה נספות לקחת, עם מגוני גשם או בלי, ובמקום זה מתברר שהם צריכים מגינים לשער שלהם נגד כדורים. לא נגד גשם. כמו שאנחנו, מכבי תל-אביב, נראים מסכנים, עד שבקושי יכולים לצאת בתיקו עם הפועל כפרסבא, ניצחנו אותם השבוע 2:0 — ועוד עם עשרה שחקנים וכמה פיספוסים. אני חושב שהם יצטרכו להסתפק השנה באופניים, אולי אפילו בלי פדלים.

בבאסה אפשר למצוא את שני העמים היושבים בציון, את היהודים ואת האוהדים של מכבי יפו. אפשר לראות שם רב הנוסע בשבת באופנוע ואומר למכבי יפו קדיש אחרי כל הפסד. שמה לומדים גם עברית שימושית הכי מהר: "שופט הביתה! חמור! מנחל!"

מתל-אביב נוסעים לרמת-גן. באים למגרש של הפועל, וזה במקום ים המלח: גם כן בור מתחת לפני הים. רמת-גן נתנה לליגה הלאומית את קבוצת הפועל רמת-גן, ואת הקהל שצועק הכי הרבה. זו דחקה קבוצה שהתחילה את השנה טוב, אבל גומרת אותה רע. אם תבואו בעוד שנה, יתכן שהם ילמדו לשחק כדורגל.

ב פתח-תקוה נעמדים באמצע הדרך. מצד ימין רואים את הפועל פתח-תקוה, שלקחו לפני שנה את הגביע והשנה הם רוצים גם את האליפות. אבל אנחנו לא רוצים עוד לתת להם אותה. מצד שמאל ישנה מכבי פתח-תקוה, שהיא קבוצה לא רעה אבל נזכרה קצת מאוחר מדי לשחק כדורגל.

מפתח-תקוה עד נתניה זה כמו מדבר — אין אף קבוצת כדורגל, חוץ מהפועל כפרסבא. אותם לא כדי לבקר, מפני שהם טרודים בבטיחה אין לא לרדת לליגה א' ואין להם זמן לתמירים. נתניה היא עיר המעינת תמירים. באים הנה במיוחד מקנדה כדי לשדוד יהלומים. שם נמצאת אלופת התיקו, מכבי נתניה, שמאז קום המדינה לא חל בה כל שינוי. היא אף פעם לא עולה ולא יורדת. יש כאן גם קבוצת הפועל, שהם גם כן חברים באיזו ליגה. לא זוכר איזו. יש לי מספיק קבוצות בליגה הלאומית. בבית-ליד עוד לא יסרו את הפועל טיבוב בית-ליד, מפני שחוק מהפועל טיבוב בילגו אין להם נגד מי להתחרות.

מנתניה אפשר להמשיך או לעפולה או לחיפה. תגידו למייר שחיפה היא עיר גדולה, או הוא יעזוב כבר את עפולה. בחיפה ישנו הקבוצות היחידות שמקבלות פרמיות. הפועל רעים בבוקר על הגנות עם מפצח הכדורים ציקובסקי, והולכים בצהריים לקבל את המשכורת במל. מכבי חיפה רעים בכבישים, ומ' קבלים משכורת מחברת החשמל. ממשחק למשחק מעלים להם את המשכורת. אבל אחרי ההפסדים האחרונים שלהם, יתכן שהם כבר הורידו אותה בחזרה.

קצת קשה להגיע מחיפה לירושלים, אבל זה כדאי. לא כל יום רואים איך שמשחקים כדורגל על מגרש של חצץ, והכדורים עפים לצד השני של הגבול. שם יש תמיד בלאגן על המגרש, מפני שהסדרנים נוסעים לטיול לאילת. באותה הזדמנות, רבותי, כדאי גם לבקר במושב זקנים.

ב חרי טיול כזה תמירים כבר לא צריכים לראות יותר. אולי עוד כדאי להביא אותם לחנות של חודרוב, שם אפשר לקנות עציצים ופרחים, שהוא קיבל לפתיחת החנות. יותר מזה אני לא יכול לעזור לכם, תצטרכו להסתדר לבד. סוף-סוף יש גם לי תגינות עשור — לפני עשר שנים בדיוק יצאתי בפעם הראשונה בתור תייר לחוף-לארץ. בנבחרת צה"ל שנסעה לאמריקה. הרבה מאותה נבחרת לא נשאר. כמעט כולם כבר תלו מומן את געלי הכדורגל על הקיר. רק אצל שניאור ואצלי הן עוד לוחצות על היבלות.

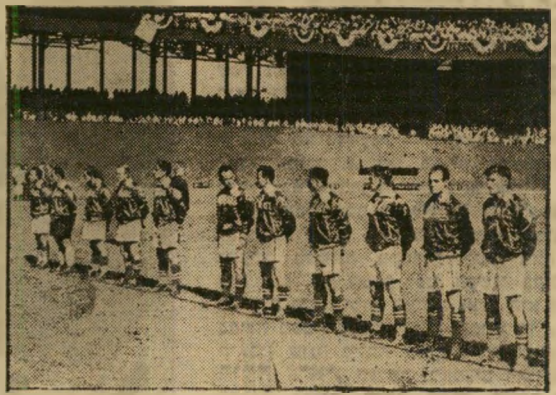
אין לי זמן יותר בשביל תמירים. אני בעצמי צריך כבר להכין את המזודות ולצאת להיות תייר עם הנבחרת לחוף-לארץ.

אבל כדי שלא תגידו שמתי שאנחנו מנצחים ואני מכניס גול, אני כותב הרבה, וכשאנו מפסידים ואני גם כן מכניס גול אני כותב מעט, נעזוב את מכבי חיפה בצד, עם האיפנייים שלהם.

ב יום כבר לא מדברים כל כך על כדורגל, כמו שעל שנת ה' העשור. בוקר אחד אני קם ואני שומע אנשים צועקים לי מתחת לחלון: "חמור! חמור!" הסתכלתי החוצה לראות מה הם רוצים, וראיתי שחללנו ברחוב על עמוד החשמל חמור עם אורות. או לך תהיה שמח בשנת העשור, כשחמורים תלויים לך על הראש.

החמורים האלה עושים חיים בחגיגות העשור ונחיים כל הזמן. ואילו אנחנו עובדים כמו חמורים כל הזמן. נהגי אוסר בוס, כפי שאתם יכולים לתאר לעצמכם, צריכים להוביל את התמירים לראות את הארץ.

אני, בתור תייר ותיק, שעבר כבר את חצי העולם, יודע בדיוק מה אוהבים התמירים. כשאני בא לחוף לארץ, דבר ראשון אני רוצה לראות מקומות ודברים שאין בארץ. במקום זה, מה עושים עם התמירים הבאים לארץ? דבר ראשון לוקחים אותם לקרמלון, ברחוב ארלוזורוב. אחר-כך מראים להם עוד שיכונים

היום לפני 10 שנים *

ועוד שיכונים, שיראו איך הארץ התפתחה בעשר השנים האחרונות. לעשות את זה, זאת עבודה של שליחים. לי זה לא מתאים.

אם היו שואלים אותי איך להראות לתמירים את הארץ, הייתי אומר להם ברצון. קודם כל, לא צריכים את כל העסק הזה עם הפלקטים הקוראים לך "הסבר פניך לתמיר". מה אני אלך להסביר להם את השנים, זה אף וזה פה? חוץ מזה, אני יכול להגיד לכם שפה בארץ באמת מקבלים את התמירים יפה. אלא שבזמן האחרון לא באים רק תמירים, אלא גם שודדים. ואפילו אליהם,

הולנוע

איסים ואריסים

אורות הניאון נשארו כבויים. הקופאים והסדרנים הלכו לבקר בתיאטרון, מוכרי ה' גרעניים נשאר מחרסרי פרנסה ובעלי בתי הקולנוע הצטופפו במשרדי ארגוניים, עישנו בעצבות וצעקו בקולי-קולות: "הפעם לא ניכנעו!"

אף אחד משני הצדדים לא התכונן להיכנס. במשרדהאוצר בירושלים נעצו הפקידים מבט אטום בניצוגי בעלי בתי-הקולנוע, שטענו לפ' גיהם בהתרגשות רבה, הפסידו בחורש ענין: "אין מה לעשות. אי-אפשר להוריד את ה' מסים — התקציב כבר אושר עליידי הכנסת"

כתל-אביב הודיעו ניצוגי ארגון בעלי-בתי הקולנוע למנהלי התיאטרונים: "אנחנו לא ניצוגי ואתם לא תציגו. אף אחד לא יציג."

נבחרת צה"ל בארצות-הברית, 1948

מנהלי התיאטרונים לא התרגשו. "שישבתו עד סוף העונה, לנו זה לא איכפת. ההכנסות מן ההצגות בתל-אביב יספיקו גם ל' גרענות של העונה הבאה."

טענותיהם של בעלי בתי-הקולנוע היו פשוט טוט מאד: 129 אחוז מיסים מוטלים על כר' טיסי הקולנוע. המיסים הגבוהים מצמצמים את תדירות הביטור, גרמו לשפל בענף.

מי הפיאורד? לכאורה היה מצב העניינים מוזר ביותר. בעלי בתי-הקולנוע לחמו בעוזרוח של לחייתן פצוע את מלחמתו של ציבור האזרחים כולו, בשעה שאותו ציבור עצמו נשאר שקט כדג מת. "אין מקצוע ב' ארץ שהטילו עליו מיסים פי 25 מהמקובל בארצות-הברית," זעקו דוברי שני האיגודים של בעלי בתי-הקולנוע, "הגיע הזמן לחסל את הפרשה!"

יעקב דוידון, בעל בתי-הקולנוע ג'ררינה ובית-העט בתל-אביב, הוסיף צבע למודעות השחורות של שביית חבריו למקצוע: "אנו תובעים מאת השלטונות לחוקק חוק חדש להגנת האריסים, אריסי שדה הקולנוע. זהו שדה בור ובלתי מעובד, שחובה לעוקר י'

לסקלו. לאריסים (בעלי בתי-הקולנוע) נועד רק קומץ בלבד, שאין בכמותו כדי להשביע את העמלים והטורחים לשוא לאזן את תק' בימ." הוסיף דוידון בפאתוס: "לא עוד זילזול שאנן! הגיעה שעתו של יחס אדיב וצודק!"

אילו היו דוידון וחבריו סבורים, כי הגיעה שעתו של יחס אדיב וצודק, גם בפרשת יח' טיהם שלהם עם ציבור הקולנוע לו הם דואגים כל כך, יתכן והיו זוכים לצנחון במאבקם. אולם הלקוחות עצמם הסתכלו ב' מאבק, בין בעלי בתי-הקולנוע ומשרד האוצר, באדישות מוחלטת, אפילו בשמחה לאיד.

כמו אותו צופי-הקולנוע תל-אביבי, שמצא השבוע את דלתות היציאה של קולנוע המר' כז נעולות, ונענה כפי הסדרן בגסות: "יש עוד עשרים רגע עד לסוף הסרט, לא אפתח לך ואל תפתח את הפפשושים," סברו גם צופים רבים אחרים כי במיסיס הגבוהים ה' מוטלים על כרטיסי הכניסה לקולנוע צריכה הממשלה להשתמש כדי לקיים פיקוח יעיל נו' תיאעושוני על "האריסים", הנהוגים בלקוחותיהם כפיאודלים לכל דבר.